

Tittel: Nød og fest i Afrika

Ingress: Hverdagshistorier, fabuleringer og voksenreferanser blandes med Kiplings afrikanske eventyr, i en forestilling med både heldige og uheldige innfall.

Elisabeth Leinslie

Snipp Snapp Snabel. Maris afrikanske fabel

Av: Rudyard Kipling

Dramatisert av: Runar Borge og Mari Maurstad

Regi: Runar Borge

Med: Mari Maurstad og Jimu Makurumbandi

I *Snipp Snapp Snabel* tas vi med inn i Mari og Jimus sjarmerende afrikanske univers. Fylt med sterke farger, heftige afrikanske rytmer og dans, rare dyr, fattigdom og glede. Her er barna foreldreløse og sover på bakken i kubæsjhytter. Men, de har trygge og varme bestemødre som synger trøstende nattahistorier og forteller eventyr. Gogoene, som bestemødrene heter i Zululand, blir stående som barnas redningskvinner på jord. – Intet nytt fra Afrika med andre ord.

Fra hverdag til eventyr

Maurstad og Makurumbandi starter med en gjenkjennelig teaterlek, og følger opp med historier fra Maurstads erfaringer fra hjelpearbeid på et barnehjem i Zululand. Allerede her går de i dialog med barna, noe de med stort hell viderefører gjennom hele forestillingen.

Historiene fra dagens afrikanske hverdag er svært forenklet og sementerer oppfattelsen om ett Afrika fylt med ytterste nød og evig festing. Jeg stiller meg ambivalent til bildet forestillingen gir av dette belastede kontinentet, som jeg selv har hatt gleden av å besøke i en lengre periode. En vond smak i munnen blander seg med nikkende biffallenhet.

Maurstads historier glir så mer og mer over i fantasien, helt til vi er inne i Kiplings eventyr om den lille elefantungen. I et forrykende tempo, ispedd masse humor og en rekke voksenreferanser, får vi vite hvorfor elefantene har lang snabel. Moralen i eventyret er at den som er nysgjerrig og utfordrer livets farer, er smart.

Smart, Smart, Smartclub

Den lille elefantungens snabel viser seg å være så smart at alle elefanter går sammen og danner en Smartclub – hvor alle medlemmene anskaffer seg en lang snabel. Smartclub-ordspillet er en av mange referanser som er myntet på det voksne publikummet. Utover i

forestillingen blir voksenreferansene så mange at jeg til tider lurer på om Maurstad spiller mer for de voksne enn barna i salen.

At en del av innholdet går langt over hodene til barna er i seg selv ikke negativt. Problemet ligger vel så mye i at bl.a. smartclub-poenget og den dumme strutsens referanser til alkoholkonsum, verken er spesielt skarpe, hensiktsmessige eller morsomme poenger. Krokodillens historie derimot, treffer bedre. Her dras menneskenes rovdrift på dyr for å skaffe seg eksklusive skinnvesker og –sko, inn som en kommenterende sidehistorie til det ellers så uskyldige eventyret. Når voksenperspektivet fyller en funksjon eller faktisk er morsomt, helst også for barna på ett eller annet nivå, er det med andre ord et kjærkomment element som beriker teateropplevelsen.